

Åttaåriga Molly är en tjej i sina bästa år. En reflekterande flicka som inte alls gillar skolan, inte matte och framförallt inte sin fröken "Ruttan" som är både sträng och elak.

Tillsammans med sin bästa vän Fia bestämmer sig Molly för att sluta skolan. Flickorna ska bara gå en dag till för de vill inte missa nästa dags träslöjdslektion som är deras absoluta favoritämne.

Nästkommande dag blir dock inte alls vad flickorna har tänkt sig. Ruttan har ramlat och brutit båda benen och ena armen och istället anländer den märkliga vikarien fröken Saga Blom och ingenting blir vad det någonsin varit.

Allt blir annorlunda, så mycket bättre, så mycket roligare men också så mycket märkligare...

*Agneta Wallner,
frilansjournalist
som debuterar som
barnboksförfattare*

ISBN 978-91-633-8333-5

Molly och den märkliga fröken Saga Blom Agneta Wallner

Bilder av
Agneta Wallner Jens Ahlbom

Molly och den märkliga fröken Saga Blom

Molly och den märkliga fröken Saga Blom

av

Agneta Wallner

Illustrationer av Jens Ahlbom

Copyright © Agneta Wallner, 2023
Förlag: Melaviinfo Storytelling AB
Mail: agneta.wallner@gmail.com
Illustrationer: Jens Ahlbom
Korrektur: Emma Borneland
Typografi: Lotta Humla Mediakonsult
Andra upplagan
ISBN 978-91-986628-1-8

Barndomsskratt och lek är vuxenlivets stötdämpare

Bara som vanligt

Det var i början av januari och det så efterlängtade jullovet hade precis tagit slut. Det kändes inte alls kul, nej helt enkelt dötrist! Under lovet hade Molly kunnat göra precis vad hon velat. Hon hade grävt en snögrotta, varit på badhuset och på biblioteket. Om kvällarna hade hon lagt sig precis när hon velat och haft sovmorgon nästan varenda dag.

Fast mamma hade tjatat en del förstås! På kvällarna hade hon tjatat på att Molly skulle gå och lägga sig i tid och om morgnarna på att hon skulle kliva upp i tid. Man kunde undra hur människan skulle ha det egentligen.

Mammor kunde verkligen vara konstiga ibland, sådär upp och ner liksom. Det var väl himla dumt att gå och lägga sig innan man ens var trött? Då låg man bara vaken och slösade en massa tid, helt i onödan. Det fanns väl viktigare saker att göra. Molly kunde komma på minst tusen. Innan jullovet hade Molly tyckt att det låtit väldigt länge med två veckors ledighet, men nu när det var över kändes det väldans kort istället. Den som hade bestämt längden på jullovet, hade ingen aning om hur jobbigt det var för en åttaåring att gå i skolan.

Vissa fröknar måste man bara ha ledigt ifrån, väldigt ledigt ifrån! Ruttan var ett sådant exempel. Henne kunde man omöjligt glömma på bara två veckor. Molly rös vid tanken på fröken Rut Öberg. Det var den strängaste och tråkigaste fröken i hela universum. Det var hon helt övertygad om.

– Molly skynda dig nu. Du kommer för sent annars.

Hennes mamma kom in i rummet och såg på henne med de där ”måsteögonen”. När mamma gjorde det visste Molly att det roliga var slut. Tänk att mammor och pappor aldrig glömde bort sina tråkiga jobb eller att skicka iväg sina barn till skolan. Var det verkligen så ”komihåget” blev då man blev äldre? Mindes man bara de tråkiga sakerna och glömde de roliga?

Hon kliade sig fundersamt i det ljusröda håret medan hon satte på sig de blåslitna jeansen och den

röda favorittröjan. Fast mormor som låg på ålderdomshemmet kom ju knappt ihåg någonting alls, fastän hon var vuxen.

Men på jullovet hade faktiskt både mamma och pappa varit hemma. Inte varje dag men några åtminstone. Tillsammans hade de åkt, alla tre, till äldreboendet i Stockholm för att hälsa på mormor.

Molly kunde inte alls förstå varför mormor nödvändigtvis måste bo ända borta i Stockholm. Det fanns väl äldreboenden på närmare håll? Men mamma sa att mormor ändå inte brydde sig om var hon bodde, för hon var dement. Dement var ett av de där orden som Molly nyss lärt sig. Dement eller senil, betydde att man var så gammal och glömsk att man varken kom ihåg vem ens barn eller barnbarn var

Molly trodde inte på det där. För det var väl klart att folk brydde sig om var de bodde även om de var dementa. Ibland brukade mormor, då varken mamma eller pappa såg, blinka sådär finurligt med ena ögat åt Molly. Precis som om mormor ville tala om för henne att hon minsann inte alls var glömsk.

En gång hade Molly berättat det för mamma men hon hade bara skrattat och sagt att i gamla människors ögon rycker det jämt och ständigt. Efter den gången berättade Molly aldrig mer när mormor blinkade åt henne.

– Molly nu måste du komma! Den här gången var det pappa som ropade.

– Ja, ja, jag kommer! Inte konstigt att mormor var glömsk. Hon stod väl inte ut med allt tjat och måsten. Mormor var egentligen ganska smart. Blev det inte slut på allt tjat kanske Molly också måste skaffa sig en släng av det där dementa.

När hon kom ner i köket hade pappa redan gått, utan att säga hej då. Tänk vad fort allt blev som vanligt! Molly blev ledsen vid tanken. Som vanligt hemma hos henne betydde att mamma och pappa nästan aldrig var hemma och att hon var ensam långa stunder.

När hon var mindre hade hon i varje fall haft fritids att gå till, men nu tyckte både mamma och pappa att hon var för stor för det. Fastän hon bara var åtta år.

Fias mamma var minsann jämt hemma och Oskars familj som var stenrik hade en egen barnflicka. Själv hade hon bara en sliten, gammal nalle som hon kramade i nödfall, och nödfall kunde det vara ganska ofta.

– Men lilla vännen vad du ser dystert ut! Mollys mamma strök henne över håret och tittade bekymrat på henne.

– Jag vill inte gå till skolan och jag vill inte att ni ska börja jobba igen. Tårarna började rinna långsamt med hennes kinder.

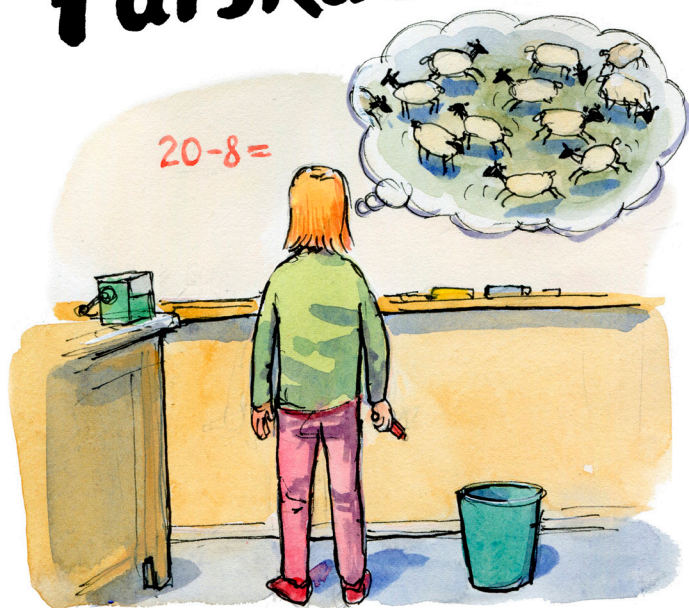
– Det här har vi ju pratat om så många gånger förut. Pappa och jag måste ju jobba för att försörja familjen.

– Jag tycker i varje fall inte om att vara ensam efter skolan.

På det svarade inte Mollys mamma. Men hennes ansikte såg sorgset ut. Och när hon hjälpt Molly på med kängorna kramade hon om henne både länge och väl innan de skiljdes åt.

Fårskallarna

I skolan var allt sig likt. Ruttan hade precis samma gamla grå byxor och blåstickade tröja som hon alltid brukade ha. Grått måste vara hennes absoluta favoritfärg! Så var det nog! I Ruttans garderob hängde det säkert massor med grå byxor och ett par blå! En gång hade hon faktiskt haft ett par blå jeans på sig. Hon hade sett jättekonstig ut då, så himla annorlunda.

Som sagt allt var sig likt förutom att Emma var förkyld och Joel låg hemma i vattkoppor. Molly hade aldrig haft vattkoppor men hon skulle bra gärna vilja ha några. Joel, den lyckosten skulle få vara hemma i

flera dagar. Visserligen kliade de där kopporna väldigt, men han slapp ju skolan i varje fall.

Molly tyckte sannerligen inte om skolan, ja förutom bild och träslöjd förstås. Träslöjd hade de precis börjat med. Men eftersom Molly kunde snickra lite sedan tidigare hade hon fått börja med en träkatt direkt istället för smörknivar som de andra. När morfar levde hade hon och han snickrat en hel del tillsammans. En gång hade de till och med gjort en fin gungstol åt mormor.

Den här dagen var det varken träslöjd eller bild, bara matte och annat strunt. När de hade matte skrev Ruttan en massa tal på tavlan som de fick gå fram och lösa. Tavelräkning var det värsta Molly visste. Molly var så himla dålig på matte och ibland fick man stå där jättelänge fastän man inte kunde. Fias mamma menade att tavelräkning tillhörde stenåldern. Men så var ju Ruttan väldigt gammal också. Exakt hur gammal hon var visste inte Molly. Men hon var helt gråhårig i varje fall. Molly skruvade nervöst på sig där hon satt i bänken bredvid Stefan.

Det var som om Ruttan njöt när de inte kunde lösa de dumma mattetalen. Hon tyckte nog väldigt mycket om att plåga små barn.

- Jag hatar matte! viskade Stefan i hennes öra.
- Jag med! viskade Molly tillbaka.
- Vad tisslar ni om Stefan? Ruttan blängde elakt på dem med sina stora, gröngula ögon.

– Ingenting, sa Stefan och blev likblek i ansiktet. Molly kände hur han skakade.

– Då kanske Stefan kan komma fram och räkna? Ruttan blängde ilsket på honom.

– Jag måste gå på toaletten, pep Stefan likblek i ansiktet.

– Så lämpligt! Bäst du kilar, Molly får komma fram under tiden.

– Jag behöver också gå! försökte Molly.

– Det var värst vad folk blir nödiga så fort det blir siffror på tavlan. Du får gå efter Stefan.

Stefan ilade lättad iväg medan Molly uppgivet lommade fram till tavlan. Siffrorna blängde retsamt mot henne **20-8 =**.

Matte hörde som sagt inte till hennes favoritämnen, men Molly hade sina knep. Oftast brukade hon använda fingrarna även fast man inte fick räkna på fingrarna enligt Ruttan. Hon tyckte att man skulle föreställa sig får som betade på en äng istället. Himla dumt tyckte Molly! Hur sjutton skulle man kunna hålla reda på en massa får som sprang fram och tillbaka på en äng? Åtminstone var det så när Molly skulle räkna dem. Då var det ett evigt rännande på fårskallarna. Fingrarna var bra mycket bättre, de fanns ju alltid där.

Fast det här talet var lite knepigare. Hon hade ju inte tjugo fingrar, så hur i all världen skulle hon bära sig åt? Hon tänkte så det knakade i skallen.

– Nå Molly! Hur mycket blir 20–8? Ruttan såg strängt på henne.

– Jag vet inte riktigt... Dom vill liksom inte stå stilla...

– Hursa?

– Ja, fåren som vi ska räkna, mina springer bara hit och dit. Klassen gapskrattade.

– Sluta tramsa Molly! Vi har inte hela dagen på oss.

Molly blev svimfärdig vid tanken på att stå framför tavlan en hel dag. I förskräckelsen kom hon så på plötsligt på hur hon skulle göra. Visserligen hade hon bara tio fingrar men hon hade ju även tio tår. Och att tio plus tio blev tjugo det visste hon bestämt. Försiktigt ställde hon sig så att hon hade tyngden på båda fötterna. Det var viktigt att känna varenda liten tå.

Om man nu tog bort åtta tår. Hon tittade försiktigt ner på skorna. Om man tog bort åtta tår, då borde det bli två kvar. Och tillsammans med de tio fingrarna borde det bli tolv. För tio plus två blev ju tolv. Det var inte så svårt ändå! $20-8=12$

– Är det någon annan som kan? Ruttan avbröt Molly precis när hon fått kläm på talet.

Ilsket såg Molly hur Josefine viftade med ena handen. Så typiskt Josefine. Hon var Ruttans gullepluttunge. Med sina långa, fina flätor i rosett var hon Ruttans klara favorit. Josefine hade aldrig svårt att hålla reda på några får. När hon räknade stod minsann varenda fårskalle som fastklistrad på ängen.

– Varsågod Josefine, sa Ruttan.

- Det blir tolv! $20-8=12$, sa Josefine malligt.
- Alldeles riktigt! sa Ruttan och log som bara Ruttan kunde göra.

Resten av dagen surade Molly. Hon hade god lust att snöpula den där mesiga Josefine och dra ur hennes fjantiga flätor. Fast då skulle Ruttan sätta henne längst bak i klassrummet. För gjorde man något dumt som Ruttan inte tyckte om, fick man sitta längst bak i klassrummet och skämmas.

En gång när Tommy och Pelle råkade trycka på brandlarmsknappen hade Ruttan blivit så arg att hon viftat med linjalen så att Tommy nästan fått den i ansiktet.

Molly hade hört på teve att vuxna aldrig fick göra illa barn. Det var visst förbjudet enligt någon lag. Ruttan hade faktiskt varit jättenära den gången. Tänk om hon träffat, då kanske hon suttit i fängelse nu.

Efter skolan följde Molly med Fia hem. Molly och Fia var bästisar. De brukade ha så himla roligt tillsammans, hitta på en massa lekar och sånt. Egentligen var Molly lite avundsjuk på Fia. För hemma hos henne var det nästan alltid någon hemma. Fias mamma var arbetslös, utom de gångerna hon stod i kassan på ICA förstås.

Nästan jämt fick man nybakade wienerbröd och saft hemma hos Fia. Hennes mamma Kristina, eller Kicki som hon kallades för, älskade att baka.

Ibland var Kicki till och med och lekte eller spelade spel med dem. Mollys föräldrar bakade varken wienerbröd eller spelade spel. Det tyckte Molly var så himla sorgligt på något vis.

Den eftermiddagen spelade flickorna ”Försvunna Diamanten” ända tills Molly var säker på att mamma kommit hem. Mamma tyckte egentligen inte om att Molly var hos Fia på dagarna. Hon menade att Fias familj kanske ville vara ifred ibland. Det kunde Molly inte förstå. Det fanns väl inget värre än att vara ifred? Själv hatade hon det stora ödsliga huset som gapade tomt i väntan på att hela familjen Wallstrand skulle komma hem. Dessutom var Molly väldans mörkrädd, men det visste bara Fia om.

Molly önskade så innerligt att hon haft ett syskon. Helst ett storasyskon, till och med en storebror skulle funka när det blev sådär mörkt och ensamt. Fast nu var hon det enda barnet och äldst. Så ett småsyskon fick duga, för då måste mamma vara hemma åtminstone en tid. På kvällen innan Molly somnade bad hon till Gud om ett litet syskon. Hon knäppte händerna hårt och viskade högt ut i mörkret:

– Kära Gud det gör faktiskt ingenting om du skyndar dig lite också.

Ruttan blir sjuk

Trots att det bara hade gått några dagar efter jullovet var Molly redan less. Hon var helt enkelt skoltrött. Inte för att hon riktigt visste vad skoltrött betydde men det lät bra.

Det var Fias storebror Pontus som sagt så när han skulle göra läxorna en gång. Han hade suckat och sagt att han var så jävla skoltrött. När Molly frågat honom om åttaåringar också kunde bli skoltrötta hade han bara skrattat, och sagt att åttaåringar som precis börjat skolan omöjligt kunde vara skoltrötta. Precis börjat! Molly hade gått en hel evighet, nästan

två hela år. Hon gruvade sig där hon gick på vägen hem till Fia. Tänk om det gick att sluta på något vis. Läsa och skriva kunde hon ju redan. Det hade hon förresten kunnat långt innan hon började ettan. Räkning var hon väl inte så haj på, men det gick ju alltid att träna på egen hand.

Kanske kunde hon sluta i smyg! Mamma och pappa skulle ändå inte märka något, de bara jobbade och jobbade. Molly fingrade argt på nyckeln som låg och skavde i fickan på jeansen. I början hade hon gillat den. Hon hade känt sig stor på något sätt. Nu hatade hon allt vad nycklar hette. Hon ville mycket hellre ha sina föräldrar hemma.

Ilsket sparkade Molly till med de bruna kängorna i snöslasket så det stänkte upp på byxorna. Hon slängde upp den gröna järngrinden som ledde till Fias stora bruna hus. Sluta var minsann vad hon skulle göra. Kanske ville även Fia göra det, tanken gjorde Molly lite gladare. Det skulle vara bra mycket roligare om även Fia ville sluta.

Fia var en riktigt bra kompis. Den bästa av dem alla. Tillsammans hade de en hemlig klubb, H2 eller Hemliga Tvåan som den egentligen hette. Fias storebror Pontus och hans kompisar hade också en klubb som hette D4D. Vad D4D betydde hade flickorna ännu inte lyckats lista ut, men ibland brukade de spionera på Pontus och hans kompisar. Det var så himla spännande att spionera.

– Hej, min bästis! sa Molly när den stora dörren slogs upp och en sprallig tjej kikade ut.

– Hej, min allra bästa bästis! sa Fia. Flickorna fnittrade förtjust i samförstånd.

– Skulle inte du vilja slippa Ruttan? sa Molly då de gick vägen fram mot skolan.

– Jo, jättemycket, sa Fia och plirade med sina blå, vakna ögon. Jag skulle vilja sparka henne i baken så hon flög ända upp till mångubben. Fast det är klart, fortsatte hon bekymrat. Stackars mångubben!

Båda gapskrattade.

– Men jag menar på riktigt? Molly blev allvarlig.

– Alldeles på riktigt menar du, för alltid? Fia stannade upp och såg intensivt på Molly.

– För evigt! sa Molly.

– Men, men vad skulle våra föräldrar säga?

– Mina skulle nog inte märka det, sa Molly och snurrade på stålringen som nyckeln var fäst i.

– Tror du inte?

– Nej, dom bara jobbar.

– Men idag har vi ju träslöjd och det är ju vårt favoritämne. Kan vi inte sluta i morgon istället? sa Fia vädjande.

– Just det, träslöjden ja! Men då tummar vi på i morgon istället.

Beslutsamt tryckte de ihop sina tummar. Molly ville inte heller missa träslöjden. Hon ville så gärna göra klart träkatten. Det var bestämt sedan länge att mormor skulle få den. Hon hade till och med

lovat det, och löften fick man bara inte bryta. Hon kände sig nöjd där hon gick. En dag till skulle hon stå ut. Med bara en enda dag kvar kändes det plötsligt mycket lättare att gå i skolan.

Men den sista dagen blev inte alls vad Molly och Fia hade tänkt sig. Istället för Ruttan så var det Rektor Cederhök som kom och öppnade klassrummet, eller ”Kostymhöken”, som barnen kallade honom. Med hög röst förklarade han att fröken Rut Öberg dessvärre råkat ut för en olycka. Hon hade halkat omkull och brutit båda benen och ena armen. Precis som om det inte hade räckt med armen. Molly kände sig irriterad. Det var så dags att drutta på ändan nu när Fia och hon äntligen bestämt sig. Plötsligt kändes det inte lika spännande längre, nu skulle de ändå slippa Ruttan ett tag framöver.

– Fröken Öberg kommer vara borta i minst åtta veckor, fortsatte Kostymhöken.

– Inte längre? sa Oskar. Han var klassens busfrö, ställde alltid till det för sig. En gång hade han lagt ett häftstift under Ruttans stolsdyna så hon nästan flugit upp i taket. Efteråt hade hon blivit illröd i ansiktet av ilska och tagit tag i Oskars arm och gått ut med honom ur klassrummet. Oskar påstod att hans arm blivit en centimeter längre efter det.

– Under tiden kommer ni att få en vikarie, fortsatte Kostymhöken och låtsades som om han inte hört Oskars kommentar.

- En vikarie! sa Oskar sturskt. Vi behöver väl ingen vikarie? Vi klarar väl oss själva.
- Skulle just tro det, sa rektorn irriterat.

Precis i det ögonblicket knackade det hårt på dörren. Och innan Kostymhöken ens nått handtaget öppnades den, och in snubblade en kvinna med en massa konstiga väskor.

– Oj, ursäkta! sa hon. Här är visst lika isigt inne som ute. Inte konstigt att folk bryter benen av sig. Barnen skrattade förtjust medan rektor Cederhök stirrade förskräckt på den främmande kvinnan som höll på att resa sig upp från klassrumsgolvet.

– Saga Blom! sa hon och sträckte fram handen till rektorn. Vikarie! Behövdes det inte en vikarie här?

– Jo, visst men... Rektorn såg på den underliga kvinnan och blåste på handen efter Sagas grepp.

– Då så! Saga slog ihop de rosa skorna så det ekade.

– Men skulle inte ni komma i morgon?

– I morgon! sa hon förvånat. Är det i morgon som fröken Rut Öberg ska halka och bryta lederna av sig?

– Nej, men...

– Då så! Ju förr jag är här desto bättre, sa Saga och snurrade på Ruttans höga stol bakom katedern.

– Den här måste smörjas, är ju inget snurr i den! Hon provade ett par varv till. Den röda kjolen med de blå elefanterna yrde i luften.

Molly hade aldrig sett en sådan kjol förr. Hon hade för den delen aldrig träffat en sådan konstig

fröken förut. Förutom den röda kjolen och de rosa skorna hade Saga Blom en grön tröja med orangea prickar och i det stora ljusa håret satt en gul rosett med lila stjärnor. Hon såg ut som en regnbåge där hon satt och snurrade på Ruttans gamla, osmorda stol. – Då så! sa hon igen och slog båda händerna i katedern så att vasen med plastblommorna och pennvässaren skakade. Då klarar vi oss själva eller hur barn?

Hon blinkade och sköt upp de knallröda glasögonen från nässpetsen. Barnen nickade förstummade och stirrade förundrat men nyfiket på den märkliga fröken Saga Blom.

Fröken Saga Blom

Livet var egentligen bra konstigt. Här hade Molly gått och bestämt sig för att sluta skolan och så plötsligt blev ingenting som hon tänkt sig. Visserligen hatade hon fortfarande matte och tyckte att Rut Öberg var den strängaste lärarinnan på hela jordklotet, men nu skulle hon ändå vara borta i åtta veckor. Och sedan var det, det här med den nya fröken. Hon var den märkvärdigaste människan man kunde tänka sig och mitt i all märkvärdighet verkade hon så himla snäll på något vis.

– Varför sitter du här? Du är väl inte ledsen va?

Fia tittade bekymrat på henne.

– Nej, inte ledsen precis. Men det är ju ändå vår sista skoldag och jag har aldrig slutat med någonting förut.

– Nej, det förstås. Man har aldrig slutat förr, sa Fia och satte sig ner med en duns bredvid Molly på den snöiga träbänken.

– Och har man lovat något så måste man väl ändå hålla det?

– Jo, det förstås.

– Får man aldrig någonsin ändra sig om man lovat något? Jag menar om det händer något efteråt som man inte visste skulle hända före?

– Jag vet inte, sa Fia och tittade fundersamt på Molly.

– Inte jag heller, sa Molly och en lång stund förblev de tysta.

Det var svårt med löften. Flickorna hade faktiskt tummat på att de skulle sluta, men nu kändes det fel på något vis. Molly började bli illamående av allt tänkande och magen värkte. Men så plötsligt lyste Fia upp som bara hon kunde göra.

– Du! sa hon och knuffade på Molly! Det är klart att vi ska sluta.

– Ska vi?

– Inte nu, men sedan.

– Men vi tummade ju på i morgon?

– I morgon ja, men hur ska man veta när i morgon verkligen är i morgon?

– Vad menar du? sa Molly och kliade sig utanpå den gröna mössan.

– Jo! sa Fia. Idag är det torsdag och i morgon är det fredag. Men på fredag blir i morgon lördag, och på lördag blir i morgon söndag, och så kommer det att hålla på i evigheter.

– Fy vad du är smart! sa Molly fnittrande.
Då behöver vi inte bryta vårt löfte?

– Precis! En vacker dag ska vi ändå sluta skolan. Då håller vi vårt löfte även om det dröjer massor med år. Sedan kan vi ju alltid sluta när Ruttan kommer tillbaka, om vi vill förstås.

– Det kan vi. Molly kramade lättad om Fia precis som det ringde in.

– Hon är allt bra underlig den här vikarien va?

– Verkligen! Fia spärrade upp ögonen. Bara namnet Saga Blom är så märkligt på något vis.

Saga Blom var sannerligen en annorlunda fröken. När barnen kom in efter förmiddagsrasten satt hon uppkrupen med benen på katedern. Den röda kjolen med de blå elefanterna låg som ett täcke över benen och det enda som syntes var tårna som stack fram.

Molly gapade när hon såg att fröken var barfota mitt i smällkalla vintern.

– Hoppsan! sa Saga plötsligt. Har det ringt in? Det hörde jag inte.

– Vad gör du egentligen? sa Oskar med uppspärrade ögon och halvöppen mun.

– Jag mediterar förstås. Saga Blom log finurligt.

– Vad betyder det?

– Det är lite olika det. Jag brukar meditera när jag vill lära mig något eller bara för att vila en stund.

– Vadå, har inte fröken någon säng hemma då? frågade Oskar som tyckte det hela lät bra konstigt.

– Klart jag har, men den här gången vill jag lära mig något.

– Som vadå? Oskar glodde misstänksamt på Saga.

– Era namn förstås! En bra lärare måste kunna namnen på sina elever och nu kan jag dem, precis som ett rinnande vatten!

Saga Blom hoppade glatt ner från katedern utan att bry sig om de röda strumporna och de rosa skorna som låg i en hög på golvet.

– Äh, sa Oskar. Inte har väl fröken lärt sig namnen så snabbt heller?

– Meditera kan vara som att trola! Kom ihåg det unge man!

– Pyttsan! sa Oskar och satte sig i bänken.

Men rätt som det var började Saga Blom att rabbla upp barnens namn. I tur och ordning rabblade hon upp vad de 25 eleverna hette. Bänkrad efter bänkrad avverkades och Saga kunde såväl förnamn, som mellannamn och efternamn. Inte en enda gång stakade hon sig. Hon visste till och med att Ruttan hette: Rut, Ottilia, Petronella Öberg.

Barnen gapade av förvåning. Allra mest Oskar som nästan trillade av stolen. Efter en stunds magisk tystnad räckte Oskar slutligen upp handen och sa:

– Snälla fröken, kan inte vi också få lära oss att meditera?

– Självklart! sa Saga och klappade med händerna. Men det heter meditera, unge man, meditera.

På Sagas uppmaning drogs alla bänkarna åt sidorna och barnen fick sätta sig i en stor rund ring mitt på det dammiga golvet. I skenet från den enda tända lampan i taket kunde Molly se hur snön yrde utanför och för en stund kändes det riktigt mysigt att gå i skolan.

– Då så! sa Saga och svängde på kjolen. Nu gäller det att vi koncentrerar oss på något. Bestämt satte hon händerna på höfterna och såg sig runtom i klassrummet.

– Hm! sa hon. Det är allt ena klena blommor ni har.

Hon fingrade försiktigt på de torra, nästintill döda krukväxterna som prydde klassrumsfönstren.

– Är det ingen som tycker om er? Hon viskade så pass högt att barnen kunde höra.

– Dom frös ihjäl när Oskar glömde stänga fönstret förra fredagen, sa Josefine och drog malligt i ena flätan.

– Aha! Ni behöver värme och en gnutta kärlek! Seså ungar blunda och föreställ er vad dessa stackars olyckliga växter kan tänkas behöva!

Molly knep ihop ögonen så hårt hon bara kunde och började fantisera om Ruttans döda krukväxter. Det var sannerligen inte lätt att meditera eller vad det

nu hette. Till en början funderade hon på precis allting annat. Hon tänkte på mormor, på huset och till och med på Ruttan. Förbaskat också, att det skulle vara så svårt att koncentrera sig.

Försiktigt kikade Molly ut på de andra i klassen. Till och med Tommy och Pelle satt tysta. Kanske skulle det gå bättre om hon tog av sig strumporna precis som fröken gjort. Hon la de fuktiga blå strumporna bredvid sig och försökte på nytt. Den här gången gick det bättre, till och med mycket bättre. Inom sig såg hon en stor, vacker äng och mitt på den gröna ängen växte de tre gamla krukväxterna i all sin prakt. De var inte alls torra och döda utan levde och var friska. På en av dem hade det till och med börjat komma små röda knoppar.

Så kom hon på en idé. När hon ändå satt där och medimerade kunde hon väl lika gärna önska sig ett syskon, om det nu skulle visa sig fungera. Det var bäst att passa på.

Molly knep ihop ögonen hårt och plötsligt såg hon en liten bebis i en barnvagn. Det var bara en kort ynka sekund, mer som en inre önskan liksom. Det kunde tänkas att det var en lillasyster som låg där i vagnen. Helst ville hon ha en lillebror, men hon fick faktiskt nöja sig med en liten syster också. Man kunde ju inte få allt här i världen som hennes pappa brukade säga. Om det nu skulle bli några syskon överhuvudtaget vill säga.